

Hồi 51

Kỳ Hật Trấn Hồ Lâm

Hai người vừa phi thân vô động đá lại thừa thế nhảy đến bên Mã Quân Vũ nằm. Phàn Tú Vũ thấy đối phương đã qua khỏi sự truy kích của mình, liền quay người lại, tay trái từ bên phải chặt qua.

Trong lúc bất thần, nhưng Phàn Tú Vũ đánh ra ngón quyền ấy rất mạnh. Người mới vào tuy võ công rất giỏi, song thân hình chưa kịp đáp xuống đất, nên phải vung tay chống đỡ, bị thoái lui hơn hai thước.

Đồng thời đằng này Lý Thanh Loan cũng nhảy lại truy cản người thứ hai.

Veo ! Veo ! Veo !

Nàng chém liên tiếp ba chiêu.

Lý Thanh Loan võ công đâu phải tầm thường. Thanh kiếm trên tay nàng loang loáng như chớp xẹt, ép người mới xông vào đó phải nhảy lùi sát vách đá.

Phàn Tú Vũ đánh với người bên trái, tuy tay nắm sẵn độc sa, nhưng vẫn chưa xuống tay. Còn người đó cũng sợ ám khí, hai tay vung lia lịa nhưng chỉ công phía trái Phàn Tú Vũ mà thôi.

Vì trong nhà đá chật hẹp, nên đánh nhau phải tùy theo quyền chiêu biến hóa để giành thượng phong.

Người đấu với Phàn Tú Vũ tuy có nội công thâm hậu và chiêu thuật tinh kỳ hơn nhưng vì sợ độc sa trên tay đối phương nên không dám trở hết thần oai. Nhờ thế mà Phàn Tú Vũ vẫn ngang ngửa với địch thủ.

Mã Quân Vũ thấy rõ người chạm tay với Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vũ chính là Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát, phen cuộc chủ Hắc Kỳ của Thiên Long Bang.

Chàng lo sợ thầm nghĩ :

- Nội lực của Cư Nguyên Phát già dặn biết bao nhiêu. Phàn Tú Vũ này tuy cũng khá, nhưng trận đấu kéo dài thì không thể đương cự nổi với đối phương.

Mã Quân Vũ bực mình muốn ra tay giúp đỡ Phàn Tú Vũ song không làm sao cử động được, chỉ đành nằm khoanh tay mà nhìn. Chàng quay lại thấy người đang giao đấu với Lý Thanh Loan là một lão già mặc áo thụng xanh độ chừng năm mươi tuổi. Lão này một mặt đấu với Thanh Loan, một mặt lo dòm chừng Bạch Vân Phi.

Mã Quân Vũ tuy bệnh tình rất nặng, nhưng thần trí đã tỉnh, nằm nhìn bốn người đánh nhau.

Phàn Tú Vũ đấu với Cư Nguyên Phát trong thời gian ngắn thì không đến nỗi bại. Còn lão áo thụng xanh tuy đấu với Lý Thanh Loan bằng bàn tay thịt, song nội lực và quyền chiêu của lão hơn nàng rất nhiều. Cứ như thế thì độ hơn mười chiêu Lý Thanh Loan sẽ bị bại.

Nhưng trái với ý nghĩ của Mã Quân Vũ, lão già áo xanh đó luôn luôn nường tay, thường khi chưởng thế sắp đánh trúng Lý Thanh Loan, bỗng nhiên chậm lại. Thanh Loan hình như không thấy điều ấy, thanh kiếm trên tay nàng cứ chặt ngang chém dọc, dùng hết sức lực phản công.

Động đá này tuy rộng chừng hai căn phòng, nhưng đâu phải chỗ dụng võ, nên bốn người đánh nhau cả động đều nghe tiếng vu vu. Sức gió phần phật thổi bay lỏa xỏa làn tóc rối của Bạch Vân Phi, nhưng nàng vẫn nhắm mắt ngồi im. Đối với sự đánh nhau kịch liệt bên mình, nàng như không hay biết gì cả.

Mã Quân Vũ đã mấy lần toan gọi nàng, nhưng rồi cũng nằm im luôn. Chàng sốt ruột nhìn thấy thanh kiếm của Lý Thanh Loan chậm dần mà không làm sao ra tay ứng cứu được, đành phải lấy mắt mà nhìn.

Đấu nhau được một khắc, Cư Nguyên Phát nghĩ ra được cách đối phó với Phàn Tú Vỹ. Tay trái lão dùng lối điểm huyết, vươn ra năm ngón chỉ thẳng vào tay mặt Tam Thủ La Sát để trừ năm độc sa, tay hữu lão lại tung thêm công lực đánh ra hai chiêu ào ạt ép đến đối phương.

Thấy hai luồng chưởng phong như gió lốc cuốn sang. Phàn Tú Vỹ không dám chống đỡ, vội vã thối lui hai bước tránh né. Cư Nguyên Phát thừa thế tiến lên, hai tay vung liên tiếp, vừa đánh vừa dùng cầm nả thủ để bắt lấy cánh tay cầm độc sa của Phàn Tú Vỹ.

Sau hai năm ẩn cư, tu luyện võ công trên núi cao rừng rậm, công lực của Phàn Tú Vỹ tăng lên rất nhiều, nhưng dấu sao thể chất cũng là đàn bà, sức mạnh trời sanh có hạn. Do đó sức bà không làm sao bì với người có chưởng lực khai bia đá thạch như Cư Nguyên Phát được. Nếu giao đấu ở một nơi rộng rãi thì Phàn Tú Vỹ có thể ngang tay với đối phương nhờ độc sa và tài khinh công lanh lẹ. Dẫu có bại, bà ta cũng cầm cự được trên vài ba trăm chiêu. Nhưng giờ đây phải đánh nhau trong cái động chật hẹp, khinh công không dùng được, ám khí lại cũng không thể đánh ra, vì sợ trúng nhầm Bạch Vân Phi, Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan. Đã đánh ám khí không được, lại phải cầm ám khí trong tay nên phản kích không thể nào lanh lẹ, nên Phàn Tú Vỹ dần dần bị Cư Nguyên Phát ép đến chỗ Mã Quân Vũ.

Lão già áo thụng xanh sờ dĩ không dám dùng toàn sức để hạ Lý Thanh Loan chỉ vì lão thấy Bạch Vân Phi đang dưỡng thần gần đó, sợ Bạch Vân Phi ra tay thì khốn. Lão chính là Nam Thiên Nhất Tào Chu Công Lượng, từng chứng kiến tài nghệ siêu phàm của Bạch Vân Phi trước đây. Mặc dầu đấu với Lý Thanh Loan nhưng lão luôn luôn dè dặt sợ Vân Phi đột kích. Nhưng Chu Công Lượng đánh lâu quá mà chẳng thấy Bạch Vân Phi cử động gì, lão bắt đầu đánh mạnh dạn hơn.

Nhất là khi thấy Cư Nguyên Phát ép Phàn Tú Vỹ lui dần đến gần bên mà Bạch Vân Phi vẫn ngồi điềm nhiên, nên lão hung hăng hít hơi vận công xuất toàn lực tấn công liên tiếp mấy chiêu làm cho thanh kiếm trên tay Lý Thanh Loan rối loạn. Thanh Loan dần dần lui lại bên chỗ Bạch Vân Phi.

Mã Quân Vũ thấy tình thế chí nguy, vội quay lại kéo tay áo của Bạch Vân Phi.

Nhưng tay chàng vừa chạm vào Bạch Vân Phi thì thốt nhiên thấy hơi nóng trong người nàng bốc ra, ngùn ngụt.

Mã Quân Vũ giật mình thu tay về, trầm nghĩ :

“Xem những luồng hơi nóng bốc ra như thế thì chắc Bạch tử tử đang dùng một loại đặc công vận hành khí lực. Do đó, đối với những sự việc xảy ra xung quanh, nàng chẳng hay biết gì cả. May mà mình kịp ngưng tay không thì hại mạng nàng rồi.”

Mã Quân Vũ trở nên bình tĩnh. Mối lo lắng chẳng biết sao bỗng tiêu tan hết. Chàng trầm nhủ :

“Ôi ! Ở đời toàn là cái đau thương buồn bã. Ta mới bước chân trên giang hồ chưa bao lâu, mà bản thân đã gặp không biết bao nhiêu rắc rối. Nhưng lần nào sắp chết cũng được người ta cứu giúp. Thật may mắn ! À... còn Ngọc Tiêu Tiên Tử, không biết nàng ấy bây giờ còn sống hay chết ?”

Mã Quân Vũ miên man trong dĩ vãng, nên quên mất cả trận kịch chiến bên mình.

Bỗng một luồng gió thổi vèo qua mặt, tiếp theo là tiếng keng chát chúa làm cho chàng giật mình nhìn lại, thì ra thanh kiếm của Thanh Loan bị Chu Công Lượng đánh văng ngang qua mặt chàng, đập vào vách.

Chu Công Lượng đánh rơi thanh kiếm của Lý Thanh Loan rồi thừa thế tiến lên, dùng cầm nả thủ nhanh như chớp chop được tay của Lý Thanh Loan.

Lão cười ha hả, nói :

- Đừng có sợ ! Ta không cố ý đả thương người đâu.

Chu Công Lượng thấy Lý Thanh Loan áo quần đầm mồ hôi nên thương hại, không dùng độc thủ. Chẳng ngờ Lý Thanh Loan bất thần vung tay tát vào mặt lão một cái bốp. Má bên hữu của lão in năm lần ửng đỏ.

Mã Quân Vũ quá thích thú, không nhịn được bất giác bật lên tiếng cười.

Chu Công Lượng bốc giận, quát một tiếng, tay trái khê dùng sức bóp chặt Mạch Môn huyệt của Lý Thanh Loan, tiếp đó tay phải đưa lên điểm vào Kiên Tĩnh huyệt của nàng.

Lý Thanh Loan đã quá mệt mỏi nhưng vì sợ Chu Công Lượng ám hại Mã Quân Vũ nên nàng mới có sức khổ chiến. Bây giờ bị địch thủ chop trúng yếu huyệt nên toàn thân bủn rủn, mạch máu như ngưng chạy, thần trí mê man.

Mã Quân Vũ thấy Chu Công Lượng sắp điểm huyệt Lý Thanh Loan hốt hoảng kêu to :

- Lý sư muội...

Nhưng chỉ vừa nói được mấy tiếng, thì một luồng hơi xông lên, thần trí Quân Vũ lại mê man không hay biết gì nữa.

Lý Thanh Loan nửa tỉnh nửa mê, nghe tiếng Mã Quân Vũ gọi, làm cho nàng rúng động toàn thân. Một sức phản ứng tự nhiên đã giúp nàng xoay mình một vòng, thoát khỏi bàn tay của Chu Công Lượng.

Chu Công Lượng máu nóng chạy phừng phừng lên mặt, vòng tay phải qua chop tay Thanh Loan lần nữa, và lần này lão nắm thật chặt.

Một khi huyết đạo trong người đã bị người ta kiềm chế, máu huyết không lưu thông thì tinh thần con người không thể nào giữ vững nổi. Chu Công Lượng đã hai lần nhân từ không nỡ làm khổ Lý Thanh Loan, nên lần này lão không nhân nhượng nữa, nắm đúng vào Mạch Môn của nàng. Lý Thanh Loan đau đớn quá, cảm thấy nội phủ đảo lộn, trước mắt nàng như đêm tối, nàng ngã ngửa ra sau.

Chu Công Lượng cúi xuống thấy mặt nàng mồ hôi nhễ nhại, hơi thở dồn dập. Nàng đã kiệt sức.

Lão vội thả lỏng Mạch Môn, đưa tay mặt định điểm huyết đạo Lý Thanh Loan để rảnh rang thanh toán Mã Quân Vũ và nhất là Bạch Vân Phi.

Bỗng một lần sáng loé lên, một luồng hơi lạnh ép thẳng tới Chu Công Lượng.

Chu Công Lượng thất kinh bước qua bên trái một bước, xoay người Lý Thanh Loan chặn ngay trước mặt, rồi thả nàng ra, nhảy lùi ra sau hơn một thước.

Một tiếng quát inh tai, ánh sáng đã thu lại.

Trong động đá hiện thêm một đạo nhân râu dài, tay lăm lăm một thanh bảo kiếm sáng chói, bước đến đỡ Lý Thanh Loan.

Lý Thanh Loan hồi tỉnh, mở mắt thấy mình được đại sư bá đỡ, lòng mừng rỡ gọi lớn :

- A ! Đại sư bá ! Hai người đó xấu lắm. Chúng muốn hại Vũ ca và Đại tỷ tỷ của con. Nãy giờ con và Vũ tỷ tỷ đánh hết sức vẫn không hơn chúng...

Thì ra người mới xuất hiện là Tam Thanh Quan Chủ Huyền Thanh đạo trưởng.

Ông không kịp trả lời Lý Thanh Loan đã vội ôm nàng nhảy đến trước, vung kiếm chém mạnh vào Chu Công Lượng một nhát.

Luồng gió lạnh buốt thấu xương ép tới. Chu Công Lượng thất kinh vội ngã nhào dưới đất, lăn mấy vòng rồi nằm nơi chân vách đá.

Thì ra Chu Công Lượng thừa lúc Lý Thanh Loan nói với Huyền Thanh đạo trưởng, phóng đến chỗ Mã Quân Vũ nằm định ra tay hạ thủ. Đâu ngờ Huyền Thanh phát giác được hành động ấy, nên Chu Công Lượng chưa kịp xuất thủ thì ông đã ôm Thanh Loan nhảy theo vung kiếm chém tới.

Thanh bảo kiếm trên tay Huyền Thanh đạo trưởng là một bảo vật kỳ trấn võ lâm, nên phát ra một ánh sáng ghê hồn, hơi lạnh đã tới làm cho Chu Công Lượng không còn nghĩ ngợi đến địa vị của mình, phải lăn tròn dưới đất mấy vòng để thoát thân.

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Chu Công Lượng cười nhạt mấy tiếng nói :

- Chu Công Lượng ! Tâm cơ của ngươi và Sử Thiên Cảnh đều phí cả rồi. Không những các ngươi không hại được bản đạo mà còn làm cho bản đạo được báu vật kỳ trấn võ lâm này...

Lý Thanh Loan nói :

- À ! Đại sư bá ! Mau cứu giúp Tú Vũ tỷ! Tỷ ấy sắp bại kìa !

Huyền Thanh đạo trưởng quay lại, thấy một người mặt mũi xấu xí đang bị Cư Nguyên Phát đánh tới tấp, song vẫn liều mạng chống đỡ, không chịu lùi bước... Có lẽ hai bên quá hăng say giao đấu nên không để ý đến sự có mặt của Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng nhảy lẹ đến dùng kiếm báu xuất chiêu Thần Long Ẩn Hiện đâm vào ngực Cư Nguyên Phát.

Thanh kiếm báu trên tay Huyền Thanh đạo trưởng quả là một vật báu thế gian. Cứ mỗi lần ông vung lên thì nó phát ra những luồng hơi lạnh thấu xương, tựa như bị gió tuyết hất vào người.

Cư Nguyên Phát sắp sửa hạ được đối phương, lòng hăng hái vô cùng. Bỗng thấy một lần ánh sáng loé lên và hơi lạnh từ đâu áp đến làm cho lão kinh hãi, vội thu tay nhảy lui năm thước.

Huyền Thanh đạo trưởng liền thu kiếm về, bước đến đứng bên Mã Quân Vũ và Bạch Vân Phi.

Về phần Phàn Tú Vũ đang đánh với Cư Nguyên Phát sắp bị thảm bại, bỗng thấy một lần sáng chói mắt, ép Cư Nguyên Phát thu chiêu nhảy lui. Bà ta mới bình tĩnh trở lại, buông tay thở dài nghỉ mệt.

Cư Nguyên Phát cười nhạt nhẽo, nói :

- Lão phu tưởng ai ? Té ra là Tam Thanh Quan Chủ !

Vừa nói, Cư Nguyên Phát vừa trở mắt nhìn thanh kiếm báu lóng lánh trên tay Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh mỉm cười, nói :

- Cư huynh mạnh khỏe chứ ? Chúng ta mới chia tay ở Quát Thương Sơn, giờ đã được một năm rồi nhỉ ?

Thấy vẻ mặt bình thản của Huyền Thanh đạo trưởng, Cư Nguyên Phát cũng trầm nghĩ :

“Huyền Thanh đạo trưởng đột nhiên xuất hiện nơi này, có lẽ Côn Luân Tam Tử cũng đã đến. Còn thanh kiếm sáng quắc lão đang cầm không phải là thứ thường. Hơn nữa nữ ma đầu kia võ công cũng khá, lại mang trong người hai món ám khí nguy hiểm. Thôi ta tạm rời khỏi đây rồi sẽ tính sau.”

Cư Nguyên Phát miên man suy tính, không trả lời Huyền Thanh.

Huyền Thanh đạo trưởng cười khanh khách, nói :

- Cư huynh đang tìm mưu kế để hại bản đạo ư ?

Cư Nguyên Phát cười gượng gạo đáp :

- Không ! Không ! Trên giang hồ ai mà không biết danh tiếng của Côn Luân Tam Tử ! Sức của lão phu có là bao mà dám đối phó với đạo huynh.

Nói xong phen cuộc chủ Hắc Kỳ Cư Nguyên Phát quay mình nhảy vút ra... Chu Công Lượng thấy thế cũng vội chạy theo.

Bỗng Huyền Thanh đạo trưởng nhảy đến cửa động đón Chu Công Lượng lại, nói :

- Chu Công Lượng ! Hãy tạm ngưng bước. Bản đạo có nhiều chuyện muốn nói với Chu huynh.

Nam Thiên Nhất Tào Chu Công Lượng vội dừng lại, vận công thủ thế, hỏi :

- Phải chăng người muốn trả thù xưa ?

Huyền Thanh đạo trưởng mỉm cười, nói :

- Bần đạo chỉ có vài lời muốn hỏi thôi. Có gì mà Chu huynh phải phòng bị như vậy ?

Chu Công Lượng tức giận, thu lại thế thủ, gần giọng nói :

- Không dám ! Không dám ! Đạo huynh có chuyện gì xin cứ nói, lão phu sẵn sàng trả lời !

Huyền Thanh đạo trưởng ôn tồn nói :

- Bần đạo với Chu huynh và Thiết Kiếm Thư Sinh không có thù xưa, không có nợ mới, chẳng hiểu tại sao hai vị lại lập kế hại bần đạo ? Mãi đến giờ bần đạo cũng chưa nghĩ ra...

Ông ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Không ngờ tâm cơ của hai vị làm cho bần đạo được đại phước, tìm được thanh bảo kiếm võ lâm kỳ trấn này...

Huyền Thanh đạo trưởng múa kiếm một vòng, một sức gió buốt lạnh thấu xương. Chu Công Lượng giật mình lùi ra sau mấy bước.

Huyền Thanh đạo trưởng cười khanh khách, nói :

- Xin Chu huynh nói lại với Sử Thiên Cảnh rằng bần đạo tuy không có tâm báo thù, nhưng cũng phải hỏi cho ra cái nguyên nhân nào đã khiến hai vị ám hại bần đạo.

Nói xong Huyền Thanh đạo trưởng nhảy tránh miệng động.

Chu Công Lượng thấy thanh kiếm chớp sáng chói mắt, lòng càng thêm tức, cười nhạt một tiếng, không đáp, chỉ tung mình lướt qua khỏi cửa động.

Huyền Thanh đạo trưởng cất thanh kiếm bước đến bên Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi vẫn ngồi đó vận công. Bên cạnh Lý Thanh Loan đang dùng Thấu Cung Đả Huyệt cứu tỉnh Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ vừa mở mắt thấy Huyền Thanh đạo trưởng, lòng mừng mừng tủi tủi, khẽ tiếng gọi :

- Sư phụ !

Rồi chàng muốn vùng dậy tuột xuống giường chào ân sư.

Huyền Thanh đạo trưởng lắc đầu, nhìn Quân Vũ bằng đôi mắt hiền từ :

- Xem bệnh tình của con nặng lắm ! Thôi ta miễn lễ cho con !

Huyền Thanh đạo trưởng quay lại thấy Bạch Vân Phi đang ngồi vận công, tóc rối lỏa xỏa, trước ngực dính đầy máu, nên lấy làm lạ quay sang Mã Quân Vũ hỏi :

- Nếu nói được, con nên thuật lại mọi việc vừa qua cho ta nghe.

Mã Quân Vũ buồn bã, hít hai hơi thật dài, điều hòa hơi thở rồi khẽ kể lại mọi việc.

Chàng thuật lại tỉ mỉ từ khi đưa Bạch Vân Phi về núi Quát Thương Sơn, tiếp đến đi tìm sư phụ lại phải giao đấu các hòa thượng của phái Nga Mi cùng với Ngọc Tiêu Tiên Tử, rồi trong lúc thảm bại thì người của Thiên Long Bang đến vô tình cứu... cho đến chuyện Bạch Vân Phi, Lý Thanh Loan và Phàn Tú Vũ tìm bắt Vạn Niên Hỏa Quy để cứu chữa...

Lúc bấy giờ trời đã về sáng...

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ nằm trên phản, thở dài trầm nghĩ :

“Hắn gây ra nhiều sự việc rắc rối quá. Những người con gái này đâu phải tầm thường.

Hôm sau cái nợ này biết làm sao mà tính ?”

Nghĩ đến chỗ khó xử Huyền Thanh đạo trưởng như bốc giận, nhưng khi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Mã Quân Vũ thì ông ta lại thấy thương hại, không nhẫn tâm trách mắng.

Lý Thanh Loan bây giờ đã khỏe khoắn, nàng nhìn Huyền Thanh đạo trưởng nói :

- Đại sư bá ! Đại tỷ tỷ muốn đem con và Vũ ca đến một nơi yên tĩnh ở. Chúng con vĩnh viễn không ra nữa...

Huyền Thanh đạo trưởng giạt mình nói :

- Sao ?

Lý Thanh Loan thở dài, nói :

- Đại tỷ tỷ tuy không nói rõ cho con biết. Tỷ ấy chỉ nói Vũ ca còn đau nặng lắm, khó mà chữa được. Nhưng con suy nghĩ mãi mấy ngày mới hiểu là Đại tỷ tỷ không còn cách gì cứu sống Vũ ca nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng kinh hãi, song vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, hỏi :

- Đại tỷ tỷ của con bảo như thế sao ?

Mã Quân Vũ mỉm cười chua chát, nói :

- Nghĩ lại những chuyện trải qua càng thấy buồn. Giờ thì đối với việc sinh tử, đệ tử không còn quan tâm nữa. Đệ tử chỉ hối hận là chưa làm sao báo đáp muôn một sự khổ công dạy dỗ mười mấy năm trường của ân sư.

Huyền Thanh đạo trưởng thở dài, rồi im lặng.

Lý Thanh Loan bình thản, nói :

- Vũ ca ca ! Dầu huynh có chết cũng không hề gì .Vì muội sẽ vĩnh viễn ở bên anh. Đại tỷ tỷ còn nói khi tỷ ấy báo thù cho huynh rồi cũng trở lại ở chung với chúng ta.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe Lý Thanh Loan nói chuyện như mơ, đem chuyện chết chóc tang thương mà vạch định trong tương lai, vẻ mặt lại tươi cười, đôi mắt sáng ngời, thì thật là một chuyện lạ.

Đạo trưởng trầm nghĩ :

“Xem vậy, cái tình chân thật của nó không thể không cảm động. Xem như thế nếu Vũ nhi có mệnh hệ nào thì chắc nó cũng chết theo được.”

Bây giờ Mã Quân Vũ mới giạt mình, nói :

- Sao ? Các người muốn...

Lý Thanh Loan gật đầu mỉm cười, nói :

- Vâng, sau khi Vũ ca chết, chúng tôi sẽ ở mãi bên huynh, lúc ấy chúng ta vẫn còn gặp nhau, vẫn ở gần bên nhau, và muội không còn sợ huynh chết nữa.

Mã Quân Vũ bồi hồi xúc động, khí huyết lập tức xông lên. Chàng mới thốt ra được hai tiếng thì máu tươi đã tràn ra đỏ ối, và chàng ngất xỉu, mê man.

Lý Thanh Loan lấy khăn lau sạch máu cho Mã Quân Vũ, thở một hơi dài, đặt tay lên ngực chàng, chậm chậm đẩy các yếu huyết.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng giúp Lý Thanh Loan cứu tỉnh Mã Quân Vũ.

Vừa trông thấy chàng mở mắt, ông đã trách nhẹ :

- Con bị thương nặng như thế sao không biết giữ lấy thân ? Nên nhớ nếu mà con chết sẽ lưu lại đau khổ cho nhiều người lắm. Phụ thân của con hiện giờ chỉ mong đợi có mình con. Còn ta cũng chỉ có một mình con là đệ tử. Nếu con có bề nào sẽ làm sư phụ đau lòng vô cùng...

Huyền Thanh đạo trưởng biết Mã Quân Vũ quá xúc động vì lời nói của Lý Thanh Loan, nên khi chàng vừa tỉnh đã vội trách để Mã Quân Vũ không còn nghĩ đến chuyện thương tâm của mọi người nữa.

Quả nhiên Mã Quân Vũ nghe xong lời nói của Huyền Thanh đạo trưởng thì mặt mày sáng sủa, thâm nhủ :

“Đúng lắm ! Cha mẹ đã về già, chỉ có một đứa con là ta và sư phụ cũng có mình ta là đồ đệ. Không ! Ta không thể chết !”

Chàng bình tĩnh, vội nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở.

Huyền Thanh đạo trưởng khẽ nói với Lý Thanh Loan :

- Loan nhi ! Hãy ra đây ! Đừng làm rộn sư huynh con !

Lý Thanh Loan theo Huyền Thanh hai người nhẹ bước ra khỏi động đá.

Mặt trời đã lên cao...

Huyền Thanh đạo trưởng xem qua địa thế, rồi cùng Thanh Loan lên một đỉnh đồi.

Gió rừng lướt nhẹ từng cơn, cây cỏ thoảng mùi hương man mát. Hai người cảm thấy khỏe khoắn và thư thả tâm hồn.

Huyền Thanh đạo trưởng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, chẳng khác nào trong mộng mị.

Bỗng Lý Thanh Loan kéo tay ông kêu lên :

- Đại sư bá ! Có người đến kìa !

Huyền Thanh đạo trưởng quay nhìn, quả nhiên dưới trũng núi có một người đang loạng choạng bước đi.

Vốn có một nhãn quang phi phàm, Huyền Thanh đạo trưởng mới nhìn người đó đã giật mình, suýt kêu lên.

Lý Thanh Loan công lực còn kém, nên không nom rõ hình dạng, chỉ mới thấy được người ấy mặc sắc phục đen. Người đó dần dần đi thẳng đến con đường vào động đá. Lý Thanh Loan nhận ra đó là một thiếu nữ.

Thiếu nữ áo đen cất bước đi một cách cực nhọc, tay nắm một cây ngọc tiêu làm gậy, thân hình lảo đảo, song bước chân cũng không đến nỗi chậm lắm.

Huyền Thanh đạo trưởng thở dài, đưa tay kéo Lý Thanh Loan chạy bay xuống đồi.

Khi hai người vừa xuống đến chân đồi, thì người thiếu nữ áo đen như không đủ sức đi nữa. Nàng ngồi tựa lưng vào một tảng đá to thở dốc.

Thiếu nữ áo đen nhắm mắt, gục đầu, nơi cái cổ trắng mịn màng có một vết thương dài bằng hai mắt tay, cổ áo ướt đầm máu, sắc mặt nàng tái xanh.

Huyền Thanh đạo trưởng bước đến bên thiếu nữ, nói nhỏ với Lý Thanh Loan :

- Loan nhi ! Hãy mau đẩy thông huyết Khí Môn và Huyền Cơ cho nàng.

Lý Thanh Loan cúi xuống, vừa định thi hành, bỗng thiếu nữ áo đen mở mắt, cây ngọc tiêu trên tay cũng liền đánh ra.

Huyền Thanh đạo trưởng vươn tay bắt ống tiêu, và nói :

- Ngọc Tiêu Tiên Tử ! Chúng ta có lòng cứu người, tại sao người lại ra tay đánh lại ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử từ từ đứng lên trở mắt nhìn Huyền Thanh đạo trưởng một lúc, rồi lắc đầu thở dài não nuột nói :

- Người đến trễ quá rồi ! Mã Quân Vũ đã bị người ta từ trên đồi ném xuống suối. Ta đã tìm nơi đó mà vẫn không thấy xác hắn nổi lên, có lẽ hắn đã bị dòng nước nhận chìm dưới sâu, hay đã bị cuốn đi mất. Ôi ! Ta bị thương nặng lắm, không thể nào xuống nước vớt xác hắn lên, nhưng một ngày kia ta quyết thế nào cũng tìm cho được thi thể của hắn.

Đột nhiên nàng nhìn Lý Thanh Loan, ô lên một tiếng rồi tiếp :

- Mã Quân Vũ bị thương trong tay bọn hòa thượng của Nga Mi, thì lại bị một gã thanh niên mặc áo choàng màu vàng, mặt mũi khá đẹp. Hắn đã nói tên, song ta không nhớ được...

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói đến đó tự nhiên dừng lại rồi chẳng chào, thất thểu bước đi về hướng Đông.

Lý Thanh Loan nhìn theo một lúc rồi quay lại hỏi Huyền Thanh đạo trưởng :

- Đại sư bá ! Người này là ai mà biết được Vũ ca của con ?

Huyền Thanh đạo trưởng như thương tiếc một cái gì, cất giọng buồn bã nói :

- Rất ít người biết được tên thật của người ấy. Ai cũng chỉ gọi tên là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Hiện nay hắn rất có tiếng tăm trên giang hồ.

Lý Thanh Loan lắng bầm bốn tiếng Ngọc Tiêu Tiên Tử và cảm thấy quen, xong nàng không nghĩ ra đã gặp hay nghe ai nói khi nào.

Hai người lại thông thả quay vào động đá.

Lúc này Bạch Vân Phi đã vận công xong, đang vừa sửa lại mái tóc, vừa khẽ tiếng nói chuyện với Mã Quân Vũ. Còn Phàn Tú Vỹ thì đi đâu mất.

Lý Thanh Loan chạy vội đến bên Bạch Vân Phi cười nói :

- Tỷ tỷ ơi ! Đêm hôm qua muội giao đấu với địch rất lâu, nếu không có đại sư bá đến kịp, thì muội và Tú Vỹ tỷ đã bị họ đánh bại rồi.

Bạch Vân Phi cúi đầu chào Huyền Thanh đạo trưởng, rồi quay lại cười nói với Lý Thanh Loan :

- Như vậy đêm vừa rồi muội cực nhọc lắm phải không ?

Lý Thanh Loan vui vẻ nói :

- Vâng ! Muội tuy cũng thường giao đấu, nhưng chỉ có hồi tối là lo sợ thôi. Muội sợ bọn chúng hại Vũ ca và tỷ, nên sức lực muội tăng thêm rất nhiều.

Vừa lúc đó Phàn Tú Vỹ mang một bầu nước suối vào. Bạch Vân Phi rửa sạch những vết máu dính trên người, rồi nói với Huyền Thanh :

- Đạo trưởng đến đây thật may quá ! Không những kịp thời giải nguy cho văn bối mà còn đỡ cho văn bối phải tốn công đi tìm kiếm...

Nàng quay qua nhìn Mã Quân Vũ, điềm nhiên tiếp :

- Vũ huynh bị thương nặng lắm. Văn bối không còn chữa được vì thế văn bối muốn mang Vũ huynh đến Bạch Vân Hiệp ở Quát Thương Sơn để gặp ân sư của văn bối, cầu xin ông lấy con Vạn Niên Hỏa Quy để chữa bệnh cho Vũ huynh.

Huyền Thanh đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Bạch cô nương có lòng tốt như vậy, bản đạo vô cùng cảm kích. Mới vừa bước chân vào giang hồ được một năm mà hấn đã gây bao sóng gió.

Bạch Vân Phi liếc qua Mã Quân Vũ, lòng cảm thấy chua xót, cất tiếng buồn buồn :

- Đạo trưởng cũng không nên trách cứ nữa vì đâu sao chuyện cũng đã rồi. Nếu nói Vũ huynh gây sóng gió thì chính huynh ấy cũng đã chịu nhiều đau khổ. Bây giờ xin đạo trưởng hãy bỏ qua việc ấy. Điều cần nhất là phải tức tốc đi đến Quát Thương Sơn ngay.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng bùi ngùi nói :

- Bạch cô nương có cần bản đạo đưa đi không ?

Bạch Vân Phi lắc đầu từ tốn :

- Đạo trưởng nếu có bận việc xin cứ tự tiện. Đã có Loan muội và Vỹ tỷ cùng đi thì đủ rồi, không dám làm phiền đến đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng biết nàng không muốn ông đi theo, nên mỉm cười nói :

- Được ! Như vậy thì bản đạo xin đi trước.

Nhưng khi ông vừa quay mình ra cửa động, chợt dừng lại, cởi thanh kiếm trên vai xuống, tiếng lại gần Vân Phi.

Bạch Vân Phi ngạc nhiên, hỏi :

- Đạo trưởng còn có chuyện gì nữa chẳng ?

Huyền Thanh đạo trưởng gạt đầu, mỉm cười định nói thì Lý Thanh Loan chạy lại sờ thanh kiếm hỏi :

- Ô ! Sư bá ! Kiếm đâu mà tốt thế này ?

Huyền Thanh đạo trưởng đắc ý cười nói :

- Chắc có lẽ Bạch cô nương thắc mắc tại sao bản đạo đang giao đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử trên núi tuyết mà bỗng dưng đi đâu mất chứ gì ?

Bạch Vân Phi gạt đầu đáp :

- Vâng ! Văn bối đã cùng với nhóm người của quý phái tìm kiếm mãi, nhưng không thấy tung tích của đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng gạt gù nói :

- Lúc bản đạo đang đánh hăng say với Ngọc Tiêu Tiên Tử thì con gái của Thiên Long Bang Chủ, Tô Phi Phụng đến báo tin Vũ nhi bị ngộ nạn ở núi Nga Mi, rồi bị người ta mang về ở Vạn Phật Tự. Được tin này bản đạo mới tức tốc đến vùng núi này. Nhưng vừa đến Phục Hổ Linh, vào lúc đêm khuya, vô tình thấy Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh đang nói chuyện trên đồi cao. Vì hiếu kỳ, bản đạo lén nghe thấy hai người đang bàn về chuyện con Vạn Niên Hỏa Quy...

Ngừng một lúc Huyền Thanh đạo trưởng thở dài tiếp :

- Bần đạo xuất đầu lộ diện. Họ mới thấy bần đạo đã hoảng hốt, nhưng chỉ trong phút chốc Sử Thiên Cảnh lại vui vẻ mời bần đạo hợp tác...

Bạch Vân Phi tiếp lời :

- Sử Thiên Cảnh là một người rất nham hiểm, chẳng hay lão đã đối xử với đạo trưởng như thế nào ?

Huyền Thanh đạo trưởng mỉm cười chua chát như chán ngán sự giả dối của lòng người, nói :

- Mười mấy năm trước bần đạo đi chu du giang hồ đã gặp hai người đó nhiều lần, nên lúc đó Sử Thiên Cảnh cứ nằng nặc mời bần đạo hợp lực. Tuy đã nhiều lần từ chối, song hai người ấy ép quá bần đạo cũng phải nhận lời. Bọn chúng dẫn bần đạo tới gần vực núi, thừa lúc bần đạo không đề phòng, chúng đã ra tay đẩy bần đạo nhào xuống vực. Nhưng quả thật trời cao có mắt! Không ngờ lúc rơi xuống vực sâu bần đạo vớ được nhánh cây, thân thể không việc gì mà lại được báu vật kỳ trấn võ lâm này...

Nói đến đây Huyền Thanh đạo trưởng giơ thanh kiếm lên, tiếp :

- Thanh báu kiếm này nếu không có võ công tuyệt thế mà dùng nó thì cũng uổng lắm. Vì vậy bần đạo muốn tặng kiếm báu cho cô nương để tạ ơn đã nhiều lần cứu giúp.

Bạch Vân Phi lễ phép lắc đầu, nói :

- Báu vật này vẫn bối không dám nhận. Hơn nữa vẫn bối không có tranh bá giang hồ, còn quý phái nhờ kiếm pháp đã vang danh võ lâm. Nếu có thêm thanh kiếm báu này, vẫn bối nghĩ là danh tiếng của Côn Luân càng vang danh vậy.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy Bạch Vân Phi từ chối khéo léo, biết nàng không chịu nhận nên cũng không nài ép, mang kiếm trên vai, chấp tay cáo từ rồi nhanh nhẹn phi thân ra khỏi động đá mất dạng.

Bạch Vân Phi cũng thúc hối mọi người :

- Loan muội ! Muội hãy công Vũ ca ca ! Còn tỷ đi kèm một bên bảo vệ.

Rồi nàng quay qua Phàn Tú Vỹ nói :

- Người hãy mang hành trang ! Thôi chúng ta lên đường !

Thế rồi mọi người ra khỏi động đá, rời Phục Hổ Lĩnh.

Vì Mã Quân Vũ bệnh tình trầm trọng, nên phải dùng xe hoặc thuyền, chớ không thể dùng khinh công mãi trên con đường vạn dặm dẫn đến Quát Thương Sơn được.

Trên đường đi Mã Quân Vũ nhiều lần mê man, song đều được Bạch Vân Phi dùng chân khí cứu tỉnh. Lúc nào chàng cũng được Vân Phi với Thanh Loan giữ sát bên mình, nên tuy chàng đau nặng mà vẫn thấy vui vẻ.

Sự thật Mã Quân Vũ sống lâu được như thế không chỉ nhờ nội công của Bạch Vân Phi truyền sang mà phần nhiều nhờ ở viên linh đơn mà chàng đã được cô gái choàng khăn xanh trên thuyền ở Ninh Giang đạo nọ. Viên linh đơn này có sức thần kỳ, nên giữ nguyên khí ở nội phủ của chàng không tắt. Nếu không nhờ linh đơn này, dẫu Bạch Vân Phi tốn hết sức lực, Mã Quân Vũ e rằng đã chết từ lâu rồi.

Trải qua nhiều cực nhọc trên mười mấy ngày, nay thì họ đã đến núi Quát Thương Sơn. Vì ngựa xe không thể dùng lên núi được, nên Vân Phi, Lý Thanh Loan cùng Phàn Tú Vũ thay nhau vác Mã Quân Vũ tiếp tục cuộc hành trình.

--- oOo ---